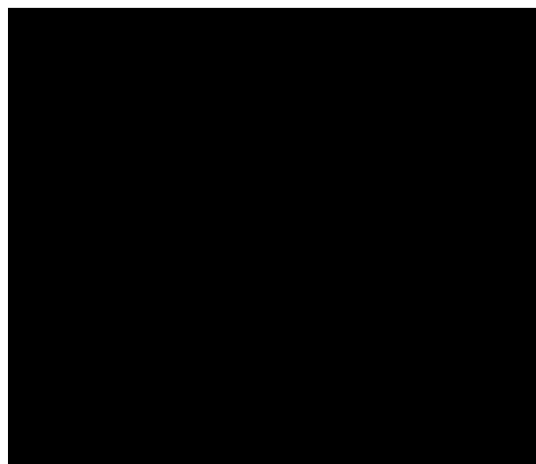

Tisztelt Alkotmánybíróság!

**ALKOTMÁNYJOGI PANASZA
KIEGÉSZÍTÉSE**

Levegőben

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	<i>10/860-2/2016.</i>
Érkezett:	2016 MÁJ 31.
Példány:	<i>4</i>
Melléklet:	<i>3 ü. mel. + 1 jegydb</i>
Kezelőiroda:	<i>[Signature]</i>

alperes ellen

gyermekelhelyezés megváltoztatása
iránt folyamatban volt eljárásban

**Az Alkotmánybíróság
IV/860-1/2016 sz.
felhívására**

Melléklet: 1 pl. meghatalmazás és nyilatkozat

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Kúria Pfv. II. 20.948/2015/5 sz. ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszomat, a t. Alkotmánybíróság IV/860-1/2016 sz. felhívására, az alábbiakban

egészítem ki.

Tisztelettel csatolom a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazásomat.

Hivatkozom az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1)** bekezdésére, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A t. Alkotmánybíróság **hatásköre** az Alaptörvény **24. cikk (2) bek. d)** /pontján alapul, figyelemmel az (1) bek. rendelkezésére.

Továbbra is tisztelettel hivatkozom az alkotmányjogi panaszomban már felsorolt cikkelyekre valamint az 1991. évi LXIV. törvény már felsorolt cikkelyeire, amelybe foglalt alapjogokat az ítélet álláspontom szerint sérti, s amely sérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta.

Előadom, hogy a jelen ügyben jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

Továbbra is tisztelettel kérem, a 43. §-ban foglaltakra figyelemmel

a bírói döntés alaptörvény-ellenességét megállapítani és a sérelmezett döntést megsemmisíteni.

Indokolásul az alábbiakat adom elő:

1.

A tisztességes tárgyalás vonatkozásában

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

XXIV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a bíróságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A bíróságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

A tisztességes eljárás a jogállamiság és a demokratizmus része. Az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke biztosítja a tisztességes eljáráshoz való jogot polgári és büntető perekben. Az Alaptörvény XXIV. cikkének /1/ bekezdése rögzíti: mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a bíróságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A bíróságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Magyarországon tehát Alaptörvény írja elő a fair eljárás követelményét.

A tisztességes eljáráshoz való jog olyan alkotmányos alapjogot jelent, amely egy komplex követelményrendszerrel testesít meg. **Olyan abszolút jog, amellyel szemben más mérlegelhető jog nem létezik.**

A perek tisztességes lefolytatásához és a tisztességes eljáráshoz való jog a polgári eljárásjog kontextusában azt jelenti, hogy a bírósági eljárás minden mozzanatában meg kell, hogy feleljen az alapelvi rendelkezéseknek, és biztosítani kell a Pp. I. fejezetében foglalt alapelvek maradéktalan érvényesülését. Ennek keretében biztosítani kell, hogy mindenki egyenlő és azonos esélyekkel vehessen részt az eljárásban. A tisztességes eljárás lényege tehát, hogy minden fél azonos jogokat gyakorol és minden felet azonos kötelezettségek terhelnek.

A felek egyenjogúsága és perbeli esélyegyenlősége a törvény előtti egyenlőség (Alapt. XXV.cikk (1) bek.) és az igazságszolgáltatás egységességének, mint alkotmányos elveknek az eljárásjogi vetülete, melynek keretében a bíróság köteles segítséget nyújtani a feleknek az esélyegyenlőség biztosítása érdekében és elő kell segítenie a felek jog- és érdekérvényesítését.

A felek az eljárás folyamán azonos súlyú jogokkal és kötelezettségekkel kell, hogy rendelkezzenek. (fegyveregyenlőség elve)

E tárgyban a Kúria döntése is megerősítette, hogy alaptörvényi kötelezettsége a bíróságnak a tisztességes eljárás, és annak elemét képező fegyveregyenlőség elvének a megtartása.

A tényállás és a bizonyítékok szoros kapcsolatban állnak egymással. A bíróság csak bizonyított, a valósággal egyező tények, körülmények, adatok együtteséből állapíthatja meg az ügy tényállását, amelyet kell ütköztetnie az irányadó jogszabályokkal.

A bíróság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó **tényeket** veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valósághű tényállásra alapozza

A bíróság döntését **bizonyítékokra alapítja**, amelyeknek kétséget kizáróan felismerhetőnek, beazonosíthatóknak kell lenniük, nemcsak arra vonatkozóan, hogy milyen fajtájúak, tárgyúak és tulajdonságúak a bizonyítékok, hanem abban a körben is, hogy milyen eljárás alapján kerültek az a bírósághoz, azokat ki-mikor-hol és hogyan szerezte be.

Ilyen bizonyítási eszköz például: a szakértői vélemény, más bíróság nyilvántartásából származó vagy nyilvánosan elérhető elektronikus adat, információ.

„A bíróságnak a gyermek életét érintő **minden körülmény feltárásával és együttes mérlegelésével kell határoznia.** Egyes kiragadott körülmények túlértékelése, **más szempontoknak pedig a figyelmen kívül hagyása** akadályozza, hogy a gyermek elhelyezésénél a gyermek érdeke megfelelően érvényesüljön.”

Ez a XXIV cikkben megfogalmazott tisztességes eljárás alapkövetelménye.

Akkor, amikor a Kúria figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a felperes apát az alperes alaptalanul, súlyos bűncselekménnyel vádolta és ebbe a kiskorú gyermeket is bevonta, a gyermeket édesapjától hosszú időre elzárta, továbbá figyelmen kívül hagyta a peranyag részét képező és rendelkezésre álló szakértői véleményeket, megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

II.

A közös kiskorú gyermeket és a felperes édesapát érintő alapjogok vonatkozásában

VI. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

XVI. cikk

(1) Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

XX. cikk

(1) Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.

1991. évi LXIV. törvény (a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény)

3. cikk

1. A szociális védelem köz- és magánintézményei, a bíróságok, a közigazgatási bíróságok és a törvényhozó szervek minden, a gyermeket érintő döntésükben a **gyermek mindenképp felett álló érdekét veszik figyelembe elsősorban.**

2. Az Egyezményben részes államok kötelezik magukat arra, hogy a **gyermek számára**, figyelembe véve szülei, gyámjai és az érte törvényesen felelős más személyek jogait és kötelességeit, **biztosítják a jólétéhez szükséges védelmet** és gondozást, e célból meghozzák a szükséges törvényhozási és közigazgatási intézkedéseket.

6. cikk

2. Az Egyezményben részes államok a lehetséges legnagyobb mértékben biztosítják a gyermek életben maradását és **fejlődését.**

24. cikk

1. Az Egyezményben részes államok elismerik a **gyermeknek a lehető legjobb egészségi állapothoz való jogát**, valamint, hogy orvosi ellátásban és gyógyító-nevelésben részesülhessen. Erőfeszítéseket tesznek annak biztosítására, hogy egyetlen gyermek se legyen megfosztva az ezeknek a szolgáltatásoknak az igénybevételére irányuló jogától.

9. cikk

1. Az Egyezményben részes államok gondoskodnak arról, hogy a **gyermeket szüleitől, ezek akarata ellenére, ne válasszák el, kivéve, ha az illetékes bíróságok, bírói felülvizsgálat lehetőségének fenntartásával és az erre vonatkozó törvényeknek és eljárásoknak megfelelően úgy döntenek, hogy ez az elválasztás a gyermek mindenképp felett álló érdekében szükséges.** Ilyen értelmű döntés szükséges lehet bizonyos különleges esetekben, például akkor, ha a szülők durván kezelik vagy elhanyagolják gyermeküket, illetőleg ha különválva élnek és dönteni kell a gyermek elhelyezéséről.

16. cikk

1. A **gyermeket nem szabad alávetni magánéletével, családjával, lakásával vagy levelezésével kapcsolatban önkényes vagy törvénytelen beavatkozásnak**, sem pedig becsülete vagy jó hírneve elleni jogtalan támadásnak.

2. Ilyen beavatkozás vagy támadás ellen a gyermeket megilleti a törvény védelme.

18. cikk

1. Az Egyezményben részes államok minden erejükkel azon lesznek, hogy biztosítsák annak az elvnek az elismertetését, amely szerint a szülőknek közös a felelősségük a gyermek neveléséért és fejlődésének biztosításáért.

A felelősség a gyermek neveléséért és fejlődésének biztosításáért elsősorban a szülőkre, illetőleg, adott esetben a gyermek törvényes képviselőire hárul. Ezeket cselekedeteikben mindenekelőtt a gyermek mindenképp felett álló érdekének kell vezetnie.

Az **Alaptörvény** és az abból fakadó jogszabályok valamint a vonatkozó nemzetközi egyezmények, így a elsősorban az **1991. évi LXIV. törvény** (a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény kihirdetéséről) **1. cikkelye**, azon kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy minden, a gyermeket érintő döntésükben a gyermek mindenekfelett álló érdekét vegyék figyelembe elsősorban, s a családjogi perekben elsődleges a gyermek érdeke. Ez teljes összhangban áll az **ENSZ Gyermekjogi Egyezménye** 9. cikkével, mely szerint a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek joga van ahhoz, hogy **személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével**, kivéve, ha ez a gyermek mindenek felett álló érdekeivel ellenkezik.

A sérelmezett ítélet azonban miközben gyakorlatilag felülmérlegeli a másodfokú bíróság ítéletét, **figyelman kívül hagyja a vonatkozó alapelveket, nevezetesen a perbeli gyermek hosszútávú érdekeit, egészséges fejlődéshez való jogát éppúgy, mint a felperes alapvető emberi jogait, az emberi méltósághoz, jó hírnévhez és az apaság megfelelő megéléséhez fűződő jogát.**

Tény, maga a Kúria ítélete is „megállapítja, hogy a Csjt 72/A § helyes értelmezése alapján az elhelyezés megváltoztatása a gyermek érdekében kell, hogy álljon.

Úgy az első, mint a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az anya magatartása egyértelműen kihat a gyermek hosszú távú érdekére, miután teljességgel nyilvánvaló, hogy **nem lehet egy gyermek –sem rövid-, sem hosszútávú,- érdeke az, hogy az édesapjától elidegenedjék.**

A tényállás helyes ismeretében meg kell állapítani, hogy **a Kúria az Alaptörvény vonatkozó rendelkezéseit figyelman kívül hagyva hozta meg határozatát, figyelman kívül hagyva úgy a gyermek hosszú távú érdekeit, mint a felperesnek fent részletezett jogait.**

Maga a Kúria ítélete is azt tartalmazza (16. old.) miszerint „helytállóan állapították meg az eljárt bíróságok az alperes felelősségét.”

Helytálló az a megállapítás is, hogy a perbeli adatok együttes értékelésével kell a perbeli kérdésben állást foglalni. Egyet lehet érteni azzal a megállapítással is, hogy a gyermek elhelyezésének megváltoztatása nem szankcióként alkalmazandó jogintézmény.

Azonban éppen a perbeli adatok együttes értékelésének kell odáig vezetni, -figyelembe véve a gyermek mindenek felett álló érdekét,- hogy az alperes magatartása súlyosan veszélyezteti a kislány személyiségfejlődését. Idézve az első fokú bíróság megállapítását: **a következmények „különösen beláthatatlanok az 5 éves gyermek életében, akár évtizedek múlva is”** továbbá: **„az édesanya jelenlegi viselkedés és gondolatrendszere a későbbiekben befolyásolhatja gyermek egészséges fejlődését..”**

Nem hagyható itt figyelman kívül, hogy az alperes a szakértő [REDACTED] előtt úgy nyilatkozik: **„azt szeretné, hogy az édesapa soha többet ne láthassa a kislányt, és ne is beszéljen vele”!**

Ez az alaposan detektálható jövőkép pedig felülírja a gyermek természetes kötődését az édesanyához, az alpereshez.

Téves az az ítéleti megállapítás is, miszerint a másodfokú bíróság (17 old.) egyoldalúan tulajdonított volna perdöntő jelentőséget az alperes feljelentéseinek, ugyanis az elsőfokú bíróság is kiemelt jelentőséget tulajdonított ezen feljelentéseknek.

Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes „személyisége, felróható, erkölcsstelen magatartás kizárja gyermeknevelési alkalmasságát.”

Téves azonban az az ítéleti megállapítás (17 old.) miszerint a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta volna az ismételten kirendelt szakértő megállapításait.

Ezzel szemben az igazság az, hogy a másodfokú bíróság eleget tett törvényi kötelezettségének és valamennyi szakvélemény összevetéséből tette meg következtetéseit és hozta meg ítéletét, ellentétben a Kúriával, aki ezen szakvélemények megállapítását figyelmen kívül hagyta.

Maga az I. f. bíróság állapította meg, hogy a kapcsolattartást sorozatosan akadályozó szülő magatartása a gyermekelhelyezés megváltoztatására ad alapot és felhívja a feleket arra is, hogy minden olyan magatartástól tartózkodniuk kell, mely kedvezőtlenül befolyásolhatja a másik szülő iránti szeretetet, megbecsülést és tiszteletet.

Tényként állapította meg a bíróság azt is, hogy A gyermek érzekelte a feszültséget, és már akkor pszichoterápiára szorult. (ítélet 3. old.)

A Kúria által figyelmen kívül hagyott számos szakvélemény támasztotta alá a felperes érveit, melyet a másodfokú bíróság is akceptált, amikor ítéletét meghozta.

Így [redacted] kirendelt szakértő, amikor megállapítja: az édesanya magatartása „a gyermek személyiségszűkítésére rendkívül kedvezőtlen hatással bírhat a jövőben.”

A BRFK által kirendelt [redacted] féle szakvélemény egyértelműen megállapítja, hogy „az édesanya jelenlegi viselkedés és gondolatrendszere a későbbiekben befolyásolhatja gyermek egészséges fejlődését.”

Ez a megállapítás teljes ellentétben áll a XVI. cikk azon alapelvével, miszerint minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz, valamint a XX. cikkben megfogalmazott azon alapelvvel, miszerint mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez?

A Kúria ezen alapelveket figyelmen kívül hagyta, amikor sérelmezett döntését meghozta.

Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlen mérlegeléssel és nem a gyermek valós érdekeinek megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy a gyermek elhelyezésének megváltoztatása indokolatlan, így "az anya fennálló felelősségét elmosta." A másodfokú bíróság azonban a bizonyítékok okszerű mérlegelésével azt is megállapította, hogy "kétségtelenül és egyedül az anyát terheli az erkölcsi felelősség az apával szemben egyértelműen kreált, saját szempontok által vezérelt alaptalan gyanúsítás okán." Az alperes visszaélt azzal az eséllyel, amely gyengébb nevelési képessége ellenére biztosította számára a gyermek nevelését. Ez a gyengébb nevelési képesség vitathatatlan, miután azt a szakértő is megállapította.

Az adott esetben a másodfokú bíróság az előbbieknél megfelelően, eljárási jogszabálysértés nélkül vonta le a következtetését arra nézve, hogy az alperes nem tett eleget szülői és emberi kötelességének és alkalmatlanná vált arra, hogy a szülői felügyeletet a továbbiakban gyakorolja. Okszerű tehát az a következtetés, hogy a felperes alkalmasabb arra, hogy a kiskorú leánygyermek nevelését és

gondozását ellássa. Ezt a bíróság mérlegelési körébe vont adatok kellően alátámasztják; így különösen a szakvélemények. ■■■■■ ■■■■■ aki mindkét fél felkérésére folytatott vizsgálatot, megállapítja, hogy ■■■■■ ■■■■■ nevelési alkalmassága az átlagövezetbe sorolható, míg ■■■■■ ■■■■■ az átlagövezet alsó tartományába. Megállapítja továbbá, hogy az alperes személyisége növeli a szerhasználat vagy a függőség kialakulásának kockázatát.

A gyermek hosszútávú érdekét kell tehát figyelembe venni, azaz a gyermek és édesapja – Alaptörvényben biztosított alkotmányos- jogát magán- és családi életének, kapcsolattartásának, emberi méltóságának és jó hírnevének tiszteletben tartását, a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz, testi és lelki egészségéhez fűződő jogát, amely jogok felülírják egy kisgyermek aktuális érzelmeit.

Akkor tehát, amikor a bíróság figyelmen kívül hagyta azt a kétségtelen, világosan és egyértelműen bizonyított tényt, (amit maga az első fokú bíróság is megállapított, a kirendelt igazságügyi szakértők pedig megerősítettek,) miszerint az édesanya alaptalan feljelentésekkel élt az édesapa ellen és ebbe a nemtelen támadásba a kiskorú gyermeket is bevonta, valótlan, súlyosan dehonesztáló szavakat, kifejezéseket adott a gyermek szájába, sőt azokat a gyermektől kikényszerítette, akkor, amikor olyan rajzokat mutatott fel bizonyítékként az édesapa ellen, melyeket nem a gyermek, hanem -alaposan feltehetően- ő készített,- akkor, amikor a gyermeket az édesapjától elzárta és részre még a telefonon történt kapcsolattartást sem biztosította, s a bíróság mindezt figyelmen kívül hagyta, megsértette úgy a gyermek, mint a felperes édesapa fentiekben felsorolt alapjogait, nevezetesen a zavartalan magánélethez és az egészséges fejlődéshez fűződő alapjogokat.

III.

A Kúria által felhívott szakvélemény vonatkozásában

Valóban következetes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a perben beszerzett szakvélemény csak egy a bizonyítékok között és az a perbeli adatokkal együttesen értékelendő. Éppen ezért érthetetlen a Kúria álláspontja, amely megszegve a tisztességes eljárásra vonatkozó törvényi kötelezettségét, valamennyi szakvéleményt figyelmen kívül hagyta, s csak egy, a perben utolsóként beszerzett szakvéleményt értékelte, -azt is hiányosan.

A peranyagban elfekszik az alperes azon nyilatkozata, miszerint az édesapát harmadízben is fel fogja jelenteni, s a ■■■■■ ■■■■■ szakvéleményből kiemelendő, hogy az alperes úgy nyilatkozik: **azt szeretné, hogy az édesapa soha többet ne láthassa a kislányt, és ne is beszéljen vele**!!

■■■■■ azon 2010-es megállapításához, miszerint "A gyermeknél egyértelműen megállapítható édesanya ráhatása, aki több esetben mintegy a gyermeke szájába adja saját gondolatit, érzéseit, fantáziáját."**az édesanya jelenlegi viselkedés és gondolatrendszere a későbbiekben befolyásolhatja gyermeke egészséges fejlődését, amennyiben saját paranoid feszültségét gyermekére is átviszi**".

■■■■■ szakvéleményéből kitűnik, hogy a gyermek egyetlen rajza sem ábrázolja az édesanyát, ellentétben az őt állítólag abuzáló édesapával, a rajzi elemek felvetik a direkt ráhatás lehetőségét, de

ami talán a legfontosabb: **a rajzok felvetik a gyermek és az édesanya közötti kötődési zavar és negatív érzelmi kötelék lehetőségét.**

A bíróság kihallgatta tanúként a kislány óvónőjét, aki határozottan kijelentette, hogy **a rajzokban a kislány stílusát, vonalvezetését nem ismeri fel, szerinte a rajz nem [REDACTED] származik.**

A [REDACTED] [REDACTED] szakvélemény megállapítja továbbá, miszerint „**a gyermek pszichés egészségét tekintve kifejezetten károsnak tartom, hogy az édesanya rendszeresen megterheli azzal gyermekét, hogy túlradóan kérdegeti, faggatja, s minderről hanganyagot, videót készített....Az anya folyamatosan, erőszakosan ... faggatja kislányát....ki szeretné kényszeríteni a kislányból az általa elvárt választ. Ezeket a párbeszédet az édesanya erőteljesen irányítja, lélektanilag nagyon megterhelve ezzel a gyermeket.**”

IV.

Az adott esetben ezért az elhelyezés megváltoztatása a kiskorú gyermek érdekében áll, akinek számára a megszokott környezetből való kiemelése kisebb megrázkódtatást jelenthet, mint a változatlan elhelyezés fenntartása, mely magában hordozza annak veszélyét, hogy **ha az alperes már nem számol a gyermekelhelyezés megváltoztatásának lehetőségével, gyermekét felhasználva ismét az apa ellen fordul.**

Mindezt alátámasztja az iskolapszichológus nyilatkozata is, aki minden esetben a gyermek állapotának rosszabbodását tapasztalta az anyai kapcsolattartást követően, továbbá azon megállapítása, miszerint a gyermek eddigi apai környezetéből történő kiszakítása kifejezetten káros a gyermek lelki fejlődésére.

Az anyai környezetben történő elhelyezés tehát együtt járja az édesapa kapcsolattartásának folyamatos akadályozásával és az édesapa elleni befolyásolással, ami semmiképpen nem a gyermek megfelelő erkölcsi fejlődése irányába hat és semmiképpen nem nevezhető kiegyensúlyozottnak.

Budapest, 2016. május 30.

Tisztelettel

[REDACTED]

